

imidlertid ikke, at man skal lade sig forlede deraf til at tro, at dette vil blive det endelige Resultat, thi naar vi ville opstille en Probabilitetsberegning efter tidligere Forhandlinger og Afstemninger her i Salen, saa ville vi se, at Udgifterne altid, efter at være gaaede ned ved anden Behandling, ere gaaede op — undertiden ikke saa lidt — ved tredie Behandling, og dette er jo ganske rimeligt, thi ved anden Behandling stiller man netop Forslagene til Nedgang i Budgettet saa vidtgaende som muligt, hvorimod man senere kommer i Tanke om, at man paa enkelte Poster er gaaet noget videre, end man egentlig vilde. Saa har man jo ved tredie Behandling Leilighed til atter at sætte Beløbene op. Paa den anden Side er det ikke rimeligt, at Udgifterne efter Afstemningen ved tredie Behandling skulde kunne tænkes at gaa længere ned end ved Afstemningen ved anden Behandling. Udgifterne ere saaledes i det Hele bragte ned med 512,136 Rd. 14 β ., altsaa med Noget over $\frac{1}{2}$ Million Rd. Imidlertid tror jeg ikke, at man kommer saa langt bort fra Sandheden, naar man gaar ud fra, at saaledes som Status er opstillet i Betænkningen under Nr. 1, vil den omtrent komme til at se ud, og der bliver saaledes et forventet Overskud af 1,327,580 Rd. 26 β . eller mulig noget Mere, altsaa imellem 1 og $1\frac{1}{2}$ Million. Dette Overskud maa altsaa benyttes til Afdrag paa Gjælden og i det Hele taget til at søge at bringe Balance i den næste Del af Budgettet. — Se vi dernæst hen til Formueomsætningsbudgettet, saa have vi der en Udgift af 7,393,807 Rd. 69 β og en Indtægt af kun 6,079,304 Rd. 93 β , hvori der er indbefattet det før nævnte Overskud fra den første Del af Budgettet, saaledes, at der i det Hele bliver et Underskud af 1,314,502 Rd. 72 β eller imellem 1 og $1\frac{1}{2}$ Million. Dette er jo imidlertid kun et Raskeregnskab. For at bedømme, om Statskassen vil kunne taale et Underskud af den Bestaafenhed, og for at se, om vi kunne lade Finansloven gaa fra os med et saadant Underskud, maa vi se en lille Smule paa, hvad vi faae for de Penge, vi give ud. For det Første skal jeg bemærke, at Kapitalafdraget paa Statsgjælden er $5\frac{1}{3}$ Million. Det er om-

trent 3 Millioner større, end det var ifjor, men Grunden dertil ligger jo ganske simpelt i, at de 3 Millioner Kreditbeviser forfalde i August Maaned næste Aar til Udbetaling. Nu kunde man maasse mene, at naar vi kunne taale at afbetale de 3 Millioner i næste Finansaar, saa maa dog Regnskabets stille sig ret gunstig. Men det er netop det, vi ikke kunne taale, og for at udbetale dette Beløb maa vi optage af vor Formue, udtage af Reservecens Midler netop disse 3 Millioner Rd. De andre Aar have vi ogsaa optaget Noget af Reservecens, men det er langtfra gaaet saa vidt, og jeg skal nævne, at vi ifjor kun optog $\frac{1}{2}$ Million Rd., for dermed at betale Jernbaner m. m. Af disse 3 Millioner, som skulle optages, er omtrent 1 Million Kreditbeviser, som henligge i Reservecens og altsaa uden Bankeleilighed kunne anvendes. Men saa kommer der til at mangle 2 Millioner Rd. og de skulle tilveiebringes ved Salg af Reservecens Aktiver. Allerede det, at paalægge Finansministeren i Løbet af et Finansaar at realisere af Reservecens almindelige Aktiver en Sum af 2 Millioner Rd., er Noget, man nødig skrider til, undtagen under gunstige og fredelige Forhold. Under oprørske Forhold, i Krigstid er det derimod ikke tilraadeligt, men under saadanne Forhold maatte man helst se at bringe Pengene tilveie ad anden Vet. Man maa jo imidlertid haabe, at Forholdene ville stille sig saaledes, at Finansministeren kan realisere de 2 Millioner af Reservecens Aktiver. Jeg nævner det udtrykkelig, thi efter min og Udvalgets Flertals Mening bør man ikke forlange, at Finansministeren skal gaa videre end til denne Sum nu for Tiden ved en Realisation af Reservecens Aktiver. Til dette almindelige Afdrag bruge vi altsaa denne Sum, og desuden optage vi 668,000 Rd. af Aktiver, der indkomme ved Salg af forskjellige Gjenstande og paa anden Maade, saaledes som nærmere er oplyst i Anmærkningerne. Men desuagtet kunne vi ikke strække os videre, der bliver et større Underskud tilbage. Man maa altsaa se nøie paa, hvad vi faae for disse Penge, som vi hyderligere give ud, og mine Herrer, det kan ikke negtes — jeg maa bestandig vende tilbage dertil igjen — at det